

til en nøjere Revision, efter hvad der er kommet frem, siden dette Forslag blev forelagt første Gang. Der er saaledes Stykke 5 og 6, som omhandle Aalevaadene. Det ses af Motiverne til det Forslag, som blev forelagt i 1895, som findes i Tillæg A. for 1894—95 Sp. 3142, at disse Bestemmelser — for Resten ogsaa Bestemmelsen i Stykke 9 — ere indførte af Hensyn til Fredning af Rejerne. Nu er der siden den Tid passeret det, at dansk Fiskeriforening — vistnok i Fjor, jeg saa det i i alt Fald i Fjor — udsatte en Præmie for den bedste Afhandling om Rejefiskeriet, og denne Præmie tilfaldt, efter hvad jeg har set i et eller andet Dagblad, en Kandidat Mortensen. Han har blandt andet i denne Afhandling skrevet, at dette Vaadfiskeri, som omhandles her, ikke gør Rejerne nogen Skade, og derfor mener jeg, at vi lige saa godt kunne tage under Overvejelse, om det saa er nogen Nytte til at lade disse Bestemmelser blive staaende. Det er muligt, at der er andre Grunde, hvorfor man bør lade dem staa, og saa skal jeg ikke sige noget dertil, men skulde det Hensyn, jeg har nævnt, til Rejefiskeriet være den eneste Grund, saa synes jeg, at naar det oplyses af en sagkyndig paa dette Omraade — og en Mand, der faar dansk Fiskeriforenings Præmie for at skrive om denne Sag, maa jo anses for særlig sagkyndig — at det ikke er nogen Nytte til, kunne [vi lige saa godt tage disse Stykker ud. Med Hensyn til Indførelse af Maskeviddebestemmelser, der staa i Forbindelse med disse Stykker, jeg har nævnt, af § 11, vil jeg bemærke, at Fiskerne særlig i Smaalandsvandene, men ogsaa ved Nordsjælland, hvor man dog fisker i Kattegat, ere meget kede af, at vi i det hele taget skulle have indført Maskebestemmelser. Vi have jo ikke Maskebestemmelser i den nugældende Lov med Undtagelse af de særlige Bestemmelser i Limfjorden, og det turde være et Spørgsmaal, om ikke ogsaa disse Bestemmelser i § 11 skulde bortfalde; i alt Fald henstiller jeg til Udvalget at tage under Overvejelse, om de bør blive staaende eller ikke. Til § 12, Punkt 1, som lyder: „Intet Fiskeredskab, Kroge undtagne, maa udsættes eller bruges nærmere et i Brug værende, staaende Fiskeredskab eller Landdragningsvaad end 50 Favne (94 Meter) fra Fangesiden“, maa jeg bemærke, at jeg ikke ret forstaar dette. Jeg mener, at Ordet „Landdragningsvaad“ vil blive overflødig, thi bestemme, hvor langt fra et Vaad man kan bruge Redskaber, synes jeg ikke, man kan. Det forekommer mig, der

er nogen Uklarhed paa dette Punkt, og det er ikke alene mig, der er uklar paa dette Felt, det er ogsaa Fiskerne, saa jeg antager, at det vil være heldigt at foretage en Omskrivning af dette Stykke for at gøre det mere klart, ligesom jeg tror, det heller ikke vil skade at gøre Afstanden noget mindre end 50 Favne. I Punkt 2 under § 12 staaar det bestemt, hvor nær man maa komme en Aalegaard med sine Redskaber. Afstanden er for Fangesiden ansat til 100 Favne; dette er Fiskere, som drive Fiskeri ved de Kyster, hvor der drives Aalefiskeri, meget utilfredse med. De mene, at Afstanden burde sættes betydeligt mindre, og at det ikke vilde skade, om man kunde komme Aalegaardene paa en 50 Favne nær. Det er særlig Fiskerne fra Sydsjælland, der gøre disse Betragtninger gældende. Det samme gælder Bestemmelsen i Punkt 3. Der staaar jo, at Redskaber, der sættes imellem og ud for Aalegaardene, altid skulde sættes saaledes, at de ind imod Land eller mod Aalegaardene have en fri Aabning mellem sig af henholdsvis 100 og 50 Favne. Der ønske Fiskerne, der fiske paa disse Kyster, ogsaa, at Afstanden kunde blive noget mindre. Slutningen af Punkt 3 omhandler atter Maskevidden. Ja, skulde vi have Maskeviddebestemmelser i § 11, kunne vi jo lige saa godt have dem i § 12, men hvis man kommer til at lade dem udgaa af § 11, henstiller jeg, at de ogsaa udgaa af § 12. I Slutningen af fjerde Stykke er der kommet en ny Bestemmelse ind, som ikke staaar i den nugældende Lov, nemlig den, at der skal være 200 Favne mellem Bundgarn i de mindre Fjorde og Indvande. Fiskerne klage over, at det ikke er saa heldigt med disse 200 Favne, de ville helst være fri for at have Bestemmelser om den Sag i Smaalandsvandene. Der haves jo ingen Bestemmelser i den nugældende Lov derom, og de mene, at man allerhelst kunde undvære Bestemmelser paa dette Omraade. Og dette begrunde de paa, at naar vi indføre en saadan Bestemmelse om, at der skal være 200 Favne imellem, saa vil den Forret, der gives Bundgarnsejerne efter det Punkt i § 4, som jeg nævnte før, at de skulde have Lov at benytte deres Bundgarnsplads, naar de nedslaa deres Pæle, blive betydeligt større, end naar man lader det blive som i den nugældende Lov, hvor der ingen Afstandsbestemmelse er. Naar man nemlig kan lægge Bundgarn saa nær ind paa hinanden, som man vil, vil Pladsen jo aldrig blive af